

Mântuirea

Celălalt tâlhar a zis: »Doamne, adu-Ți aminte de mine, când vei veni în împărăția Ta!« Isus a răspuns: »Adevărat îți spun că astăzi vei fi cu Mine în rai.«

Luca 23.42-43

Mântuirea tâlharului de pe cruce este un exemplu relevant despre modul în care Hristos poate să mântuiască și cât este El de gata să primească pe toți care vin la El, în oricare situație s-ar afla ei. Acest act de har nu pot să-l limitez la un singur caz, tot așa cum este cu mântuirea lui Zacheu, reprimirea lui Petru sau chemarea lui Pavel. Orice întoarcere la Dumnezeu este într-un anumit sens unică în felul ei; nu sunt două la fel, și totuși orice întoarcere la Dumnezeu este la rândul ei un model pentru alta. Mântuirea tâlharului de pe cruce mai degrabă se aseamănă cu mântuirea noastră, decât să se deosebească de ea. Putem s-o privim ca pe un caz special, unic, care nu se mai repetă.

Putem observa că Domnul Isus se afla într-un moment deosebit al vieții Sale, atunci când l-a mântuit pe tâlhar. Deja în grădina Ghetsimani, înaintea lui Caiafa, a lui Irod și a lui Pilat l-a luat onoarea, dar acum a ajuns pe treapta cea mai de jos. Dezbrăcat de haine, pironit cu cuie pe cruce, Domnul nostru era batjocorit de o mulțime lipsită de respect; atârând acolo, lupta cu moartea. În acele momente era valabil versetul: »A fost pus în numărul celor fărădelege« (Marcu 15.28, Isaia 53.12). A ajuns drojdia omenirii. Și cu toate acestea, tocmai în această stare, El a înfăptuit marea lucrare a harului. Privește această minune pe care a înfăptuit-o Mântuitorul în momentul când l-a răpise toată slava și era pe pragul morții ca un spectacol al rușinii! Acum, după ce s-a reîntors în slava Sa și stă pe tronul de lumină, este cu mult mai sigur că poate să facă minuni mari. »De aceea și poate să mântuiască în chip desăvârșit pe cei ce se apropie de Dumnezeu prin El, pentru că trăiește pururea ca să mijlocească pentru ei« (Evrei 7.25). Dacă un Mântuitor muribund a putut să mântuiască un criminal, atunci pot accepta că acum El poate face lucruri mai mari, căci El trăiește și domnește. Lui l-a dat toată puterea în cer și pe pământ – poate exista ceva care să depășească puterea harului Său?

Nu este numai slăbiciunea în trup a Domnului nostru aceea care face așa de remarcabilă mântuirea ucigașului care a fost gata să se căiască, ci mult mai mult faptul că ucigașul muribund putea să vadă această mântuire. Poți să te așezi în locul lui și să-ți imaginezi cum îți pironesti privirea spre Acela care atârând pe cruce lupta cu moartea? În aceste împrejurări, ți-ar fi posibil să crezi că El este Domnul slavei, care curând după aceste momente va prelua împărăția Sa? O credință, care în astfel de împrejurări îl vedea pe Isus ca Domn și Împărat, nu era o credință mică. Dacă apostolul Pavel ar fi aici și ar dori să completeze lista cu exemplele de credință deosebită, cu certitudine ar începe lista cu acest tâlhar, care a crezut într-un Hristos crucificat, disprețuit și muribund, și l-a rugat pentru ajutor, având în vedere că în curând El își va începe domnia. Credința tâlharului de pe cruce era cu atât mai remarcabilă, cu cât el însuși suferea mari dureri și avea înaintea ochilor moartea care se apropia. Nu este ușor să păstrezi încrederea, atunci când te chinuie frica morții. Uneori trăim noi înșine realitatea că durerile trupului întunecă gândirea noastră. Dacă suferim dureri mari, ne vine greu să dovedim credința pe care gândim că o avem. Însă acest om de pe cruce a crezut în viața veșnică, cu toate că suferea și vedea în ce stare jalnică era Mântuitorul. În acesta s-a arătat o credință rar întâlnită.

Gândește-te că Domnul nostru era înconjurat de batjocoritori. Este ușor să înoți în direcția curentului de apă, dar este greu să înoți contra lui. Tâlharul de pe cruce a auzit cum preoții în aroganța lor își băteau joc de Domnul și cum mulțimea poporului se unea de bunăvoie cu ei în această batjocură. Tovarășul lui, care atârna pe cruce alături de el, s-a lăsat infectat de duhul acestei ore și batjocorea împreună cu ceilalți, și probabil că și prietenul nostru a făcut la început același lucru. Dar prin harul lui Dumnezeu a fost transformat. El a crezut în Domnul Isus în momentul când se afla în gura morții și a disprețului. Credința lui nu a fost dependentă

de împrejurări; el, tâlharul muribund, a fost plin de încredere. Ca o stâncă puternică, ce se înalță în mijlocul apelor învolburate, a mărturisit nevinovăția lui Hristos, pe care o batjocorea celălalt. Credința lui este demnă de imitat. Tâlharul nu putea să-și mai miște mădularele, numai limba putea s-o miște. El a folosit cu chibzuință acest mădular, ca să înfrunte pe tovarășul lui și să îndreptățească pe Domnul său. Prin credință a depus o mărturie curajoasă și o mărturisire înțeleaptă. Nu intenționez să laud pe tâlhar sau credința lui; vreau să scot în evidență slava harului divin, care i-a dat tâlharului o astfel de credință și l-a mântuit pe deplin. Doresc să arăt cât de minunat este Mântuitorul, care mântuiește pentru totdeauna, care în astfel de împrejurări mântuiește pe un astfel de om, care îi dă o astfel de credință și care a putut să-l pregătească pe deplin și fără întârziere pentru mântuirea eternă. Privește la puterea Duhului lui Dumnezeu, care pe un teren foarte nepotrivit și în împrejurări de nesuportat poate da o astfel de credință!

Dorim să ne întoarcem la tema propriu-zisă a mesajului nostru: fii atent la omul care a fost ultimul însoțitor al Domnului nostru pe pământ; gândește-te că acest om a fost și primul însoțitor al Domnului nostru la poarta paradisului; ascultă ce vrea să ne spună Domnul nostru prin această faptă a harului.

Tâlharul de pe cruce a fost ultimul însoțitor al Domnului nostru pe pământ

Ce însoțire sărăcăcioasă Și-a ales Domnul nostru pe pământ! El nu a ales părtașia fariseilor evlavioși sau a saducheilor înțelepți, El era cunoscut ca »Prietenul vameșilor și al păcătoșilor«. Cât de mult mă bucur de acest fapt! Aceasta îmi dă certitudinea că El nu va respinge nici părtașia cu mine. Dacă Domnul Isus mă face prieten al Său, cu siguranță aceasta nu-I va aduce o onoare deosebită. Crezi tu că prestigiul Lui crește, dacă El te face un prieten al Lui? A avut El vreodată avantaje din partea noastră? Nu, dacă Isus nu S-ar fi coborât atât de mult, n-ar fi ajuns niciodată până la mine, și dacă nu ar fi căutat pe oamenii nedemni, atunci El nu te-ar fi întâlnit. Căci aceasta este ceea ce tu simți. Ești mulțumitor pentru faptul că El a venit, »ca să cheme la pocăință pe cei păcătoși, și nu pe cei drepți« (Luca 5.32)? Fiind Marele Medic, S-a ocupat mult de cei bolnavi. A mers acolo unde a avut posibilitatea să vindece. Cei sănătoși nu au nevoie de medic; ei nu știu să-L aprecieze și nu pot să-I ofere prilejul să-Și exerseze arta de a vindeca. De aceea Domnul nostru nu a rămas mult timp în casele oamenilor sănătoși. Însă atunci când El te-a mântuit și m-a mântuit, noi I-am oferit mult spațiu pentru îndurarea și harul Său. Dragostea Lui a găsit la noi loc suficient, ca să-Și facă lucrarea în golul îngrozitor al nevoilor și al păcatelor noastre; și aici El a făcut lucruri mari pentru noi. Ne bucurăm de aceasta.

Pentru ca nimeni să nu descurajeze și să zică: »Eu nu merit nici o atenție!«, vreau să atrag atenția asupra faptului că ultimul însoțitor al lui Hristos pe pământ a fost un păcătos, și anume nu unul obișnuit. El a încălcat legile omenești; a fost un tâlhar. Unii îl socotesc un agitator, și eu cred că a fost într-adevăr așa. Rebelii din zilele acelea uneau uciderea cu hoția. Probabil, a fost un profitor lipsit de scrupule, care și-a îndreptat armele împotriva stăpânirii romane și sub pretext de răscoală a ucis și a jefuit. În cele din urmă l-au arestat și l-au condamnat la moarte înaintea unei curți de judecată romane, care în general era dreaptă, și în mod sigur în acest caz. Rebelul a recunoscut că pe drept a fost condamnat. Deci acest om, care atârna pe cruce și credea, a fost un tâlhar dovedit, care după ce a stat închis în celula morții trebuia acum să fie omorât pentru fapta lui. Omul, căruia Domnul nostru i s-a adresat, a fost unul dovedit prin lege că era un făcător de rele. Cât de mult a iubit Domnul pe oamenii vinovați! Cât de mult S-a aplecat El spre cel mai neînsemnat!

Domnul slavei i-a adresat acestui om nedemn cuvintele de neegalat ale harului, înainte ca el să moară, cuvinte minunate, care nu pot fi întrecute, chiar dacă ai cerceta toată Scriptura: »Astăzi vei fi cu Mine în rai!« Presupun că nici unul din cititori nu este condamnat pe drept

sau stă sub acuzarea că a încălcat dreptul și morala. Dacă totuși este așa, atunci doresc să-l invit să caute iertarea și înnoirea inimii la Domnul Isus Hristos. Ai dreptul să vii la El, oricine ai fi. Tâlharul de pe cruce a făcut aceasta. El a fost vinovat de cea mai mare vină, dar a recunoscut aceasta. El nu s-a scuzat; nu a căutat să se ascundă sub vreo haină. El era în mâna dreptății; îl aștepta moartea, și totuși a crezut în Isus, I-a adresat o rugăciune smerită și a fost imediat mântuit. Așa cum a fost atunci, tot așa este posibil și astăzi. Isus mântuiește și pe alți oameni care se aseamănă cu acesta. De aceea vreau să fiu foarte clar, pentru ca nimeni să nu fie trecut cu vederea: nimeni nu este exclus de la îndurarea nemărginită a lui Hristos; nu contează mărimea vinei. Dacă crezi în Isus, El te va mântui.

Omul de pe cruce nu era numai un păcătos, el era un om care a devenit conștient de păcatul lui. Presupun că mai înainte nu s-a gândit niciodată în mod serios la Isus. Potrivit cu relatările celorlalți evangheliști, se pare că și el împreună cu tovarășul lui a batjocorit pe Domnul. Chiar dacă nu a folosit cuvinte de batjocură, a fost întru totul de acord cu celălalt, așa că evanghelistul nu-i face nici o nedreptate când relatează: »Tâlharii care erau răstigniți împreună cu El, Îi aruncau aceleași cuvinte de batjocură« (Matei 27.44). Însă dintr-o dată a ajuns la convingerea că omul de lângă el, care aștepta moartea, era mai mult decât un om. A citit inscripția așezată deasupra capului Lui și a crezut că ceea ce scrie acolo este adevărat: »Acesta este Împăratul iudeilor« (Luca 23.38). Plin de încredere s-a adresat lui Mesia, pe care tocmai L-a descoperit, și s-a predat în totalitate Lui. Dragă cititorule, înțelegeți acum că din momentul în care recunoști în Isus pe Hristosul lui Dumnezeu poți să-ți pui pe deplin încrederea în El și poți fi mântuit?

Un vestitor al Cuvântului, al cărui mesaj n-a fost clar din punct de vedere teologic, a întrebat: »Crezi tu, după ce ai trăit cincizeci de ani în păcat, că poți fi curățit într-o clipă prin sângele lui Isus?« Răspunsul meu este: »Sigur că da, noi credem pe deplin că cel mai negru suflet poate fi făcut alb prin sângele prețios al lui Isus. Noi credem că păcatele din timpul a șaizeci sau șaptezeci de ani pot fi iertate într-o fracțiune de secundă, că natura noastră veche, care se strică tot mai mult, poate într-o clipită să obțină rănile ei de moarte, în timp ce viața veșnică este implantată în sufletul nostru.« Tot așa a fost și cu tâlharul de pe cruce. El a ajuns la capătul posibilităților sale. Însă dintr-o dată s-a trezit și a ajuns la convingerea de nezdruccinat că Mesia era alături de el; el L-a privit prin credință și a trăit.

De aceea, dragii mei, dacă niciodată nu ați crezut, dacă până în momentul acesta ați trăit o viață păcătoasă, voi puteți să fiți imediat mântuiți, dacă credeți că Fiul iubit al lui Dumnezeu a venit în această lume ca să mântuiască pe oameni de păcat, dacă vă mărturisiți sincer păcatele și Îi acordați încredere. În timp ce citiți aceste rânduri, Unul, Cel minunat, Cel care S-a înălțat la cer și care are putere nelimitată, poate să facă o faptă a harului.

Vreau să spun foarte clar: omul, care a fost ultimul însoțitor al lui Hristos pe pământ, a fost un păcătos foarte nenorocit. Păcatele lui l-au biruit, acum primea plata pentru faptele sale. Mereu întâlnesc oameni care sunt la fel ca și acesta: au trăit până acum în desfrânare, risipă și fără să-și facă griji pentru ziua de mâine. Acum încep să simtă cum flăcările judecății se apropie de trupurile lor. Ei au deja iadul pe pământ, gustă din judecata veșnică. Îi chinuie mușcăturile de conștiință, asemenea mușcăturilor de șarpe, iar pulsul lor este mare, asemenea stărilor febrile. Nu găsesc odihna; zi și noapte le este frică și se chinuie. Păcatul i-a biruit și i-a luat în stăpânire; simt cum sunt constrânși și mânați de la spate. Omul de pe cruce se găsea într-o situație îngrozitoare; a ajuns într-o situație extremă; nu mai avea mult de trăit; crucificarea se termina cu moartea; nu va mai dura mult și îi vor zdrobi picioarele, ca să-i curme existența lui jalnică.

Sărmanul de el! Mai avea de trăit numai câteva momente – scurta perioadă de timp dintre amiază și apusul soarelui. Dar a fost timp suficient pentru Mântuitorul, care are putere să mântuiască oricând. Unii dintre noi se vor teme că unul sau altul va amâna momentul când să se hotărască pentru Hristos, dacă vom continua să accentuăm această scenă. Eu nu pot să schimb starea de lucruri, dacă sunt oameni necredincioși care tratează cu indiferență adevărul,

jucându-se cu el. Cu toate acestea, vreau să spun hotărât: dacă te lupți în aceste momente cu moartea, atunci crede în Domnul Isus Hristos și vei fi mântuit. Chiar și în situația că vei cădea dintr-o dată mort, dacă acum crezi în Domnul Isus Hristos, vei fi mântuit. Acum, pe loc! În timp ce privești la Isus și te încrezi în El, El îți va da o inimă nouă și un Duh nou și va șterge păcatele tale. Aceasta este slava și lauda harului lui Hristos. Cât de mult doresc s-o pot vesti așa cum se cuvine! În cele din urmă, Domnul nostru se putea vedea în tovărășia unui tâlhar convertit. Lui i-a adresat El cele mai bune cuvinte. Veniți, voi toți cei vinovați, El vă va primi în har!

Încă o dată: omul, pe care Hristos l-a mântuit în ultimele momente, n-a mai putut să facă fapte bune. Dacă mântuirea ar fi depins de aceste fapte bune, atunci nu l-ar mai fi putut mântui; el era legat de mâini și de picioare pe stâlpul morții. Era prea târziu pentru a mai face o faptă bună. El putea să spună numai câteva cuvinte bune; asta a fost totul. Nu putea să mai facă nici o faptă. Dacă salvarea lui ar fi fost dependentă de o viață activă și folositoare, atunci el n-ar mai fi fost niciodată mântuit. În afară de aceasta era un păcătos, care nu mai putea să aibă parte de o perioadă mai lungă de ispășire a păcatelor; mai avea doar scurt timp de trăit. Nu mai putea să aibă luni sau ani de căință amară, căci timpul lui era măsurat și limitat; era deja la marginea mormântului. Sfârșitul lui era îngrozitor de aproape, și cu toate acestea, Mântuitorul a putut să-l mântuiască. Hristos l-a mântuit așa de deplin, încât tâlharul a ajuns cu El în Paradis înainte ca să apună soarele.

Acest păcătos, pe care ți l-am zugrăvit înaintea ochilor tăi în culori așa de sumbre, a crezut în Isus și a mărturisit credința lui. El s-a încrezut în Domnul *fără nici o rezervă*. Isus era un Om, și tâlharul l-a strigat ca pe un om, dar el a știut totodată că El era Domnul, și de aceea l-a adresat: »Doamne, adu-Ți aminte de mine!« A avut o încredere atât de mare în Isus, încât nu a avut decât o singură dorință, ca Isus să Se gândească la el și să-Și aducă aminte de el îndată ce va veni în Împărăția Sa. Cititorul meu drag, aceasta este problema multora dintre voi: știți multe despre Isus, și cu toate acestea nu vă încredeți în El. Încredere înseamnă salvare! De ani de zile ați fost gata să vă încredeți în Isus, dar nici acum n-ați ajuns să faceți aceasta. Tâlharul nu a amânat nici o clipă. A apucat singura speranță care i s-a oferit. Cunoștința pe care a avut-o, că Omul de lângă el era Mesia, n-a păstrat-o pentru sine ca pe o credință seacă, moartă, ci a transformat-o în încredere și rugăciune: »Doamne, adu-Ți aminte de mine când vei veni în Împărăția Ta!« Fie ca prin ajutorul harului Său nemărginit mulți dintre voi să se încreadă în aceste momente în Domnul! Tu vei fi mântuit, știu aceasta. Dacă nu vei fi mântuit, cu toate că te-ai încrezut, atunci trebuie să renunț la toată speranța mea. Aceasta este tot ce am făcut noi: am privit și am trăit. Noi trăim mai departe, deoarece privim la Mântuitorul viu. Privește la Isus, imediat ce ai devenit conștient de păcatele tale; încrede-te în El și găsește cuvinte care dovedesc încrederea! Deoarece El este Domnul spre onoarea lui Dumnezeu Tatăl, tu trebuie să fii mântuit și vei fi mântuit.

Deoarece nenorocitul de pe cruce a avut o credință mântuitoare, a putut să rostească o rugăciune smerită, dar potrivită: »Doamne, adu-Ți aminte de mine!« Nu pare a fi o rugăciune mare. Dar așa cum a înțeles-o el, erau incluse în ea toate dorințele inimii lui înfricoșate. Când s-a gândit la Împărăția lui Dumnezeu, a înțeles mai bine slava Salvatorului, căci simțea că dacă Domnul Se va gândi la el, atunci el va fi mântuit pentru veșnicie! Iosif l-a rugat în temniță pe mai marele butrarilor să se gândească la el atunci când își va relua activitatea și își va recăpăta demnitatea; dar butrarul l-a uitat. Domnul nostru, dimpotrivă, nu va uita niciodată pe un păcătos care din temnița subterană, cea mai întunecată Îl va chema în ajutor. Chiar și în Împărăția Sa Își va aduce aminte de gemetele și oftaturile păcătoșilor, care suspină sub povara păcatelor lor. Nu vrei să te rogi acum și să ocupi un loc în aducerea aminte a Domnului Isus?

Am încercat să descriu acest om. Chiar dacă m-am străduit să fac aceasta, nu mi-am atins ținta, dacă nu am reușit să-ți deschid ochii ca să te recunoști în acest făcător de rele. Mai ales dacă ai fost un mare păcătos, un călcător al dreptului și o persoană care ofensează și în timpul vieții tale nu te-ai preocupat de lucrurile veșnice, te asemeni cu acest făcător de rele de pe

cruce. Și cu toate acestea, poți face ceea ce a făcut tâlharul: crede că Isus este Hristosul. Pune-ți sufletul în mâna Lui! El te va mântui tot așa de sigur, cum a mântuit pe acel tâlhar de pe cruce. Isus îți vorbește plin de îndurare: »Pe cel ce vine la Mine, nu-l voi izgoni afară« (Ioan 6.37). Oricine ai fi tu, dacă vii la El și te încrezi în El, în nici un caz și în nici o situație nu te va respinge. Înțelegi tu aceasta? Poți tu înțelege, că este valabil și pentru tine și că obții viața veșnică dacă vii la El? Cât de bucuroși sunt, dacă ai înțeles adevărul acesta!

Sunt puține persoane care au așa multe contacte cu oameni descurajați și deprimăți, așa cum am eu. Permanent îmi scriu oameni, care zac căzuți la pământ. Nu știu de ce fac aceasta. Nu sunt deosebit de dotat în a mângâia, dar mă așez cu plăcere pe aceeași treaptă cu cei ce caută mângâiere, și se pare că ei știu aceasta. Cât de bucuroși sunt dacă pot trăi momentul când un om deznădăjduit își regăsește pacea! Cât de mult doresc ca fiecare dintre voi, care este deznădăjduit, pentru că nu a găsit iertarea, să vină la Domnul meu, să se încreadă în El și să devină liniștit! Nu a spus Isus: »Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă« (Matei 11.28)? Vino, încearcă, și totul va fi bine!

Acest om a fost primul însoțitor al Domnului nostru la porțile Paradisului

Nu am intenția să fac speculații cu privire la locul unde a mers Domnul nostru, atunci când a părăsit trupul. Potrivit anumitor locuri din Scriptură se pare că S-a coborât în locurile de jos ale pământului, ca să împlinească totul. Dar El a străbătut foarte repede teritoriul morții. După cum știm, El a murit cu o oră sau două înaintea tâlharului de la dreapta Sa. În timpul acestei perioade scurte de timp, fulgerul slavei veșnice a străbătut întunericul infernului și a strălucit înaintea Paradisului exact în momentul când tâlharul, căruia i s-a dăruit iertarea, a pășit în lumea veșnică. Cine este Acela care intră în același moment prin poarta de mângăritar ca și Împăratul slavei? Cine este acest însoțitor iubit al Mântuitorului? Este un martir glorificat sau un apostol tare în credință? Este vorba de un patriarh asemenea lui Avraam sau de un împărat asemenea lui David? Nu, nici unul din aceștia! Cel ce intră pe poarta Paradisului împreună cu Împăratul slavei este un tâlhar care a fost salvat atunci când se găsea în imperiul morții. Salvarea lui nu a fost un lucru neînsemnat. Primirea sa în fericire a fost strălucitoare. Cu adevărat, ultimii vor fi primii!

În acest punct vreau să îți atrag atenția cât de mult S-a coborât Domnul nostru în alegerea pe care a făcut-o. Însoțitorul Domnului slavei, căruia heruvimul cu sabia de foc i-a făcut drum liber în Paradis, nu era un om de renume, ci un făcător de rele întors de curând la Domnul. De ce aceasta? Cred că Mântuitorul l-a luat tocmai pe acesta cu Sine, ca să arate ce avea de gând să facă. Mi se pare că dorea să facă cunoscut puterilor cerului că: »aduc un păcătos cu Mine, el este un exemplu pentru toți ceilalți.«

Ai auzit vreodată istorisirea despre omul care era în vis afară, înaintea porții cerului, și a văzut cum un grup de oameni cu demnitate era pe drumul spre glorie în sunetele unei muzici de sărbătoare? Au intrat prin portalul cerului și acolo au fost întâmpinați cu strigăte de bucurie și osanale. La întrebarea sa, »Cine sunt aceștia?«, i s-a răspuns că este vorba de însoțitorii evlavioși ai profetilor. Atunci cel ce era în vis a oftat: »Ce durere! Eu nu aparțin acestora!« A așteptat un moment și un alt grup de ființe strălucitoare s-a apropiat, care de asemenea a intrat în cer în strigăte de Aleluia. Când omul dinaintea porții a întrebat: »Cine sunt aceștia, de unde vin?«, i s-a răspuns: »Aceștia sunt însoțitorii plini de glorie ai apostolilor!« Iarăși a oftat și a zis: »Nu mă pot alătura lor.« Apoi a venit un alt grup de oameni îmbrăcați în haine albe, cu frunze de palmier în mâini și însoțiți de aplauze au intrat în orașul de aur. Omul a aflat că este vorba de ceata scumpă a martirilor. A plâns iarăși și a zis: »Nu mă pot alătura lor.« În cele din urmă a auzit o învălmășeală de voci. A văzut o mulțime mare de oameni care se apropia și a recunoscut printre ei pe Rahav, pe Maria Magdalena, pe David, pe Petru, pe Manase și pe Saul din Tars – și mai ales pe tâlhar, care a murit pe cruce la

dreapta lui Isus. Toți aceștia au intrat pe poarta cerului – o ceată ciudat “colorată”! Omul s-a informat în grabă: »Cine sunt aceștia?« I s-a răspuns: »Aceasta este marea ceată a păcătoșilor, care au fost mântuiți prin har.« Atunci el s-a bucurat nespun de mult și a strigat: »Aceștia mă pot alătura.« Oricum, el n-a crezut că vor fi întâmpinați cu strigăte de bucurie și că vor intra în cer fiind întâmpinați cu cântece. În locul acestora s-a înălțat un Aleluia de șapte ori spre lauda Domnului dragostei, căci »este bucurie înaintea îngerilor lui Dumnezeu pentru un singur păcătos care se pocăiește« (Luca 15.10).

Invit pe fiecare, care nu are posibilitatea să slujească lui Hristos sau să sufere pentru El, să pășească împreună cu ceilalți păcătoși credincioși; Isus ne deschide ușa.

Observă ce binecuvântat este locul la care Domnul cheamă pe cei ce sunt gata să se pocăiască. Isus i-a zis: »Astăzi vei fi cu Mine în rai.« Paradis (rai) înseamnă grădină, o grădină foarte frumoasă, plină de parfumuri. Grădina Eden este un tablou al cerului. Noi știm că aici prin Paradis se înțelege cerul. Apostolul Pavel vorbește despre un om care a fost răpit în Paradis, pe care cu puțin înainte îl caracterizează cu al treilea cer (compară 2 Corinteni 12.4, 2). Mântuitorul nostru l-a luat pe tâlharul condamnat la moarte cu Sine în Paradisul splendorilor inepuizabile. Acesta este locul în care El vrea să ducă pe toți păcătoșii care cred în El. Dacă ne încredem în El, vom fi cândva cu El în Paradis.

Afirmația următoare este mult mai prețioasă. Ce ilustră societate este aceea în care este introdus tâlharul! »Astăzi vei fi cu Mine în rai!« Dacă Domnul ar fi zis: »Astăzi vei fi cu Mine«, nu ar mai fi fost nevoie de alte cuvinte, căci acolo unde este Domnul, acolo este cerul pentru noi. El a adăugat cuvântul »Paradis«, căci nimeni nu putea să se gândească unde va merge el. Gândește, tu, suflet distrus, tu ești chemat să locuiești pentru totdeauna la Acela care este întruchiparea tuturor frumuseților. Tu, săracule și nevoiașule, tu ești chemat la El în slava Sa și în fericirea Sa, în desăvârșirea Sa. Acolo unde este El și cum este El, așa ești tu chemat să fii. Domnul îți vede lacrimile și te cheamă: »Păcătosule, vino la Mine«. Cred că Îi vei răspunde: »Doamne, este prea multă fericire pentru un păcătos ca Mine!« Dar El va răspunde: »Te iubesc cu o iubire veșnică; de aceea îți păstrez bunătatea Mea« (Ieremia 31.3).

Textul pune accentul pe intensitatea derulării acestor evenimente. »Adevărat îți spun: astăzi vei fi cu Mine în Paradis.« Astăzi! Tu nu trebuie să petreci timp îndelungat în purgatoriu sau să hibernezi în limb (N.T. așa învață biserica catolică); tu vei fi imediat gata pentru fericire, vei avea imediat parte de bucurie. Păcătosul zăcea înaintea porților iadului, dar harul atotputernic l-a ridicat, iar Domnul a zis: »Astăzi vei fi cu Mine în rai.« Ce schimbare, de pe cruce la cunună, de la chinul și frica de pe Golgota în slava Noului Ierusalim! În aceste câteva ore, cerșetorul a fost mutat din gunoaiile străzii în mijlocul prinților. »Astăzi vei fi cu Mine în rai.« Poți tu înțelege o asemenea schimbare totală: dintr-un păcătos plin de vină, de care ți se făcea scârbă, care se chinuia în soarele dogoritor al amiezii, a devenit un păcătos grațiat în paradisul lui Dumnezeu, îmbrăcat cu o haină albă, fără pată, primit în Numele Fiului preaiubit în momentul când soarele apunea? Salvator minunat, ce minuni faci Tu! Cât de repede faci Tu astfel de schimbări!

Privește în continuare la măreția maiestuoasă a harului Domnului prezentată în textul nostru. Mântuitorul a spus unuia din tovarășii Lui: »Adevărat îți spun, astăzi vei fi cu Mine în rai.« Domnul nostru justifică mântuirea acestui făcător de rele prin propria Sa voie. »Îți spun!« Este Cel ce are dreptul să vorbească astfel. Este Cel ce are îndurare și milă față de acela de care vrea să Se îndure și să aibă milă. El vorbește ca un împărat: »Adevărat îți spun.« Nu sunt acestea cuvinte prețioase? Domnul este un Împărat, ale cărui cuvinte au putere. Nimeni nu I se poate împotrivi. El, Cel care are cheile iadului și ale morții în mâna Sa, zice: »Îți spun: astăzi vei fi cu Mine în rai.« Cine va putea să se împotrivescă împlinirii cuvintelor Sale?

Observă certitudinea afirmației. El spune: »Adevărat.« Domnul nostru slăvit a luat în aceste momente, când Și-a întors fața plină de durere spre cel convertit, iarăși felul Său maiestuos, care Îl caracteriza. El obișnuia în vorbirile și predicile Sale să folosească cuvintele

introdutive »adevărat, adevărat, îşi spun«, şi acum, când urma să moară, foloseşte felul de vorbire privilegiat de El şi zice: »adevărat.« Domnul nostru n-a făcut un jurământ, o vorbire mai accentuată ar fi fost »adevărat, adevărat«. Ca să dea mai multă siguranţă omului care s-a căit, El a zis: »Adevărat îţi spun, astăzi vei fi cu Mine în rai.« Prin aceasta, criminalul de pe cruce a avut absoluta asigurare, care nu mai putea fi discutabilă, că el, cu toate că va muri, va trăi şi că se va reîntâlni în Paradis cu Domnul său.

Ţi-am prezentat cum Domnul nostru a intrat pe poarta de mărgăritar în tovărăşia aceluia pentru care S-a pus garant. De ce tu şi eu să nu intrăm, atunci când ne va veni vremea, pe poarta de mărgăritar, îmbrăcaţi cu meritele lui Hristos, curăţiţi în sângele lui Isus, ocrotiţi de atotputernicia Domnului? Într-o zi vor spune îngerii şi despre noi: »Cine este aceea, care se suie din pustie, rezemată de iubitul ei?« (Cântarea Cântărilor 8.5). Îngerii în strălucirea lor vor fi uimiţi când ne vor vedea. Dacă până în acest moment ai trăit o viaţă păcătoasă, iar acum te căieşti şi strigi spre Domnul, cum se vor mira cei ce sunt pe străzile de aur că tu ai ajuns acolo! În vechile biserici ale primului secol s-a întâmplat că un oarecare Marcus Gaius Victorinus s-a pocăit. Deoarece a trăit în păcat până la adânci bătrâneţe, bătrânii adunării şi adunarea n-au crezut că el a făcut o întoarcere sinceră. Însă bătrânul om a dovedit prin viaţa practică, că prin harul lui Dumnezeu a devenit un om nou. Atunci adunarea s-a bucurat şi unul din adunare a strigat: »Victorinus a devenit un creştin!« O, de s-ar lăsa mântuiţi unii dintre voi, care sunt mari păcătoşi! Cât de mult ne-am bucura noi de aceasta. De ce nu? Nu ar fi Dumnezeu prin aceasta proslăvit? Mântuirea tâlharului de pe drumul mare la cruce a făcut ca harul Domnului să fie renumit până în zilele noastre. Nu ar fi tot aşa şi în cazul tău? Nu ar striga cei sfinţi: »Aleluia, Aleluia!«, când vor afla că unii dintre voi s-au întors din întuneric la lumina minunată? Crede în Domnul Isus, şi se va întâmpla aşa!

Ce vrea să ne spună Domnul prin aceasta

Diavolul vrea să ne țină o scurtă predică. Vrea să se urce la amvon să vorbească, dar nu trebuie să i se permită acest lucru. La o parte, înşelătorule! Nu mă voi mira dacă va reuşi să înşele pe unii dintre voi ca să asculte de şoapta lui: »Tu vezi doar, că poţi fi salvat chiar şi în ultimul moment. De ce căinţă şi credinţă acum? Chiar şi pe patul de moarte poţi fi iertat!« Doamnele mele şi domnii mei, ştiţi cine este cel ce vrea să vă nimicească prin aceste propuneri. Respingeţi această învăţătură înşelătoare! Nu fiţi nerecunoscători, căci Dumnezeu este bun cu voi! Nu provocaţi pe Domnul, căci El este îndurător! O astfel de comportare ar fi lipsită de demnitate şi recunoştinţă. Omule, nu risca în felul acesta, chiar dacă unul a reuşit în ultimul moment să scape de pierzarea îngrozitoare. Domnul primeşte pe toţi care se căiesc. Dar cum poţi tu să ştii, dacă te vei căi cândva? Este adevărat, că un tâlhar a fost mântuit în ultimul minut, dar celălalt de lângă el a mers la pierzare! Unul a fost mântuit; asta înseamnă speranţă pentru noi. Celălalt a mers la pierzare; să nu ne facem speranţe înşelătoare. Sper ca tu să nu fii înşelat de diavolul, trăind în păcat şi bazându-te pe harul lui Dumnezeu. Dacă este totuşi aşa, atunci sentinţa morţii te va lovi pe drept. Vei fi singur vinovat de aceasta.

Ia seama la ceea ce Domnul nostru ne-a spus; uită-te la slava lui Hristos în lucrarea de mântuire. El este gata să mântuiască în ultimul moment. El este în momentul când ochii I se închid prin moarte, piciorul Lui este gata să păşească peste pragul casei Tatălui, şi în acest moment vine acest păcătos sărman, o ultimă vizită în ceasul al unsprezecelea: Mântuitorul spune că nu vrea să intre în casa Tatălui fără să primească pe acest vizitator întârziat. Înaintea uşii face cunoscut că acest suflet căutător va intra împreună cu El. Călătorul a avut timp suficient să fi venit mult mai devreme. Nu este aşa, când suntem gata de plecare şi primim o vizită neaşteptată, spunem imediat: »Aţi aşteptat până în ultimul moment, sunt tocmai gata de plecare, nu pot să mă întreţin cu dumneavoastră?« Domnul nostru suferea tocmai chinurile morţii, şi cu toate acestea acordă atenţie tâlharului muribund şi îi permite să intre cu El pe

poarta cerului. Isus salvează neobosit pe aceia pentru care El a suferit chinul! Isus dorește să păzească pe păcătoși, ca să nu cadă în groapă. Tu vei fi foarte bucuros când vei fi mântuit, dar nu vei fi nici pe jumătate așa de bucuros așa cum va fi El, atunci când te-a salvat. Vezi cât de bun este El!

El se apropie de noi plin de bunătate, cu lacrimi în ochi, cu îndurare în mâinile Sale, cu dragoste în inimă. Să ai încredere în El, pentru că El este un Mântuitor minunat al celor mai mari păcătoși. Am auzit despre un om care a avut parte de îndurare și care spunea pretutindeni: »El este un mare Iertător de păcate!« Doresc ca și tu să poți spune aceasta. Vei constata că fărădelegile tale au fost îndepărtate de la tine și păcatele tale au fost iertate pentru totdeauna, dacă te vei încrede în El.

Un alt lucru, care Hristos vrea să ne învețe prin această întâmplare minunată, este credința care se sprijină în totul pe El. Tâlharul de pe cruce a crezut mai întâi că Isus este Hristosul. Prin aceasta, el a luat pentru sine pe acest Hristos. El a spus: »Doamne, adu-Ți aminte de mine.« Isus putea să-i răspundă: »Ce am Eu a face cu tine și ce am Eu comun cu tine? Ce are a face un hoț cu Cel desăvârșit?« Mulți dintre voi, iubiți oameni, doresc să aibă o distanță cât mai mare față de cei răătăciți și decăzuți. Aceștia ar putea să vă strice nevinovăția!

Societatea civilă solicită ca noi să nu avem nimic a face cu cei care încalcă legea. Noi nu avem voie în nici un caz să fim văzuți în tovărășia lor, altfel prestigiul nostru va avea de suferit. Ce absurditate! Există oare ceva care ar putea să ne discrediteze pe noi, păcătoșii? Dacă ne-am cunoaște cu adevărat și dacă L-am cunoaște pe Dumnezeu, atunci vom vedea că suntem destul de nedemni. Poate exista cineva, care să fie mai rău decât noi înșine, atunci când ne-am văzut în oglinda neînșelătoare a Cuvântului? De îndată ce un om crede că Isus este Hristosul, lasă-l să se prindă de El. Dacă crezi că Isus este Mântuitorul, ține-te strâns de El.

Dacă nu mă înșală memoria, Augustin a numit tâlharul de pe cruce de la dreapta lui Hristos un hoț, care este demn de laudat și de admirat, căci a îndrăznit să ia pe Salvatorul în posesia sa. În acest sens, este un model. Ia-L pe Domnul pentru tine, și Îl vei avea. Isus este posesiunea comună a tuturor păcătoșilor care au curajul să-L ia ca posesiune a lor. Orice păcătos, care este gata să facă aceasta, poate să-L ia pe Domnul cu el acasă. El a venit în această lume ca să mântuiască pe păcătoși. Ia-L ca posesiune a ta, așa cum hoții își însușesc prada, căci Împărăția cerurilor se ia cu năvală prin credința care are curajul să facă aceasta (compară cu Matei 11.12). Primește-L, iar El nu te va părăsi niciodată. Dacă te încrezi în El, atunci El te va mântui.

Ia seama cum credința este imediat răsplătită: »Astăzi vei fi cu Mine în rai.« În momentul în care tâlharul de la dreapta lui Hristos a crezut, Hristos i-a confirmat credința și i-a promis părtașia veșnică cu El în slavă. Inimă dragă, dacă crezi, atunci vei fi chiar în momentul acesta mântuit. Dumnezeu, prin harul Său mare, să facă, ca tu să devii mântuit, acum, pe loc, chiar în momentul acesta!

La ceea ce trebuie să mai luăm seama este apropierea veșniciei. Gândește-te o clipă. Cerul și iadul nu sunt departe. Tu poți fi în cer înainte ca ceasul tău să mai bată o dată – așa de aproape este el. O, de am putea să ridicăm puțin perdeaua care ne desparte de lumea invizibilă! Cât de aproape ne este lumea de dincolo! »Astăzi«, a spus Domnul – cel mai târziu în trei ore - »vei fi cu Mine în rai.« Așa de aproape! Un om de stat a numit expresia »la o distanță măsurabilă«, sau cum am spune noi astăzi: distanță accesibilă, rază de acțiune. Noi toți suntem la o distanță accesibilă, la o distanță măsurabilă față de cer, față de iad. Dacă sunt greutăți în a măsura această distanță, atunci acestea sunt din cauza scurtimei și nu a lungimii!

Să nu privim aceste lucruri cu ușurătate, deoarece ele ne par a fi greșite. Să le luăm în serios, căci ne sunt foarte actuale! În acest moment putem fi în fața realității cerului și a iadului. În adunările noastre mari s-a întâmplat de multe ori că unii din vizitatorii serviciilor divine au murit înainte de a veni ziua de duminică. Aceasta poate avea loc și în săptămâna aceasta. Gândește-te la aceasta și preocupă-te de lucrurile veșnice, care sunt așa de aproape.

Să știi că tu ești gata pentru cer, dacă crezi în Isus. Poate vei mai trăi pe pământ douăzeci, treizeci sau patruzeci de ani, ca să slăvești pe Hristos. Să fii mulțumitor pentru aceasta. Dacă nu vei mai trăi în ora următoare, aceasta nu va schimba cu nimic faptul că acela care crede în Fiul lui Dumnezeu va intra în cer. Dacă credința nu ajunge să ne pregătească pentru veșnicie, atunci Dumnezeu l-ar mai fi lăsat pe tâlharul de pe cruce să trăiască pe pământ. Dar nu, în dimineața zilei în care a fost pus pe cruce el era în starea omului natural, care merge la pierzare, după-masă a intrat în cetatea harului, iar când soarele a apus era deja în slavă! Întrebarea nu se pune niciodată, dacă Dumnezeu recunoaște pocăința făcută pe patul de moarte, *în cazul* că aceasta este sinceră. Întrebarea ar trebui să fie: *este* pocăința sinceră? Dacă pocăința este sinceră, atunci omul poate muri după cinci minute de când a crezut și el va fi tot așa de mântuit ca și când ar fi slujit Domnului cincizeci de ani. Dacă credința ta este adevărată, atunci chiar dacă mori în momentul următor după ce ai crezut în Hristos, vei fi admis în Paradis; chiar și atunci când nu ai mai avut ocazia să faci fapte bune sau să aduci alte dovezi ale harului. El, Cel care știe să citească ce este în inimi, poate să citească și credința ta care este scrisă pe tabla de carne a inimii tale; El te va primi din pricina lui Hristos, chiar dacă ochiul omului nu poate recunoaște nici un act al harului.

Închei și repet încă o dată: acesta nu este un caz de excepție! Cu această constatare am început și cu ea vreau să închei. Sunt unii vestitori ai Evangheliei care au o teamă îngrozitoare să accentueze prea mult harul bogat. Am citit cândva, și cred că este adevărat, că unii vestitori vestesc Evanghelia, așa cum măgarul mănâncă pălămida, adică foarte, foarte precauți. Eu, dimpotrivă, vreau s-o vestesc clar și curată. Nu am nici o rețineră în acest sens. Dacă cineva dintre voi abuzează de vestirea harului bogat, atunci eu nu-l pot ajuta. Cine vrea să meargă în pierzare, poate tot așa de bine s-o facă atât prin răstălmăcirea Evangheliei, cât și prin altceva. Nu pot prevedea tot ce pot să inventeze inimile împotrivoare. Misiunea mea este să prezint Evanghelia în plinătatea harului ei, și eu fac aceasta.

Dacă tâlharul de pe cruce ar fi fost un caz de excepție și dacă Domnul nostru ar fi procedat așa numai o singură dată, atunci ni s-ar fi spus aceasta categoric. Dumnezeu ar fi prevăzut această excepție cu un gard de despărțire de toate celelalte reguli. Nu ar fi șoptit Mântuitorul tâlharului muribund: »Ești singurul, căruia îi fac aceasta«?

Dacă vreau să fac cuiva o favoare deosebită, atunci trebuie să-i spun: »Nu vorbi despre aceasta!«, căci nu mă pot salva din fața petiționarilor. Dacă Mântuitorul ar fi vrut să facă din acest caz un caz de excepție, atunci în mod sigur ar fi șoptit: »Să nu știe nimeni, dar astăzi vei fi cu Mine în Împărăția Mea.« Dimpotrivă, Domnul nostru a vorbit public și toți oamenii din jur au auzit ce a spus. În afară de aceasta, ne este relatat în Evanghelie.

Dacă ar fi fost vorba de o excepție, atunci nu ne-ar relata-o Cuvântul lui Dumnezeu. Nimeni nu-și va publica intențiile în ziar, dacă se teme că relatarea ar putea trezi așteptări pe care el niciodată nu le va putea împlini. Mântuitorul a permis să se relateze despre această minune în Evanghelie, deoarece El are intenția s-o repete zilnic. Exemplul ar trebui să fie suficient, de aceea El face pe toți atenți asupra acestui fapt. El poate salva pe cel mai nenorocit, căci El a salvat pe tâlharul muribund de pe cruce. Acest caz nu ar fi fost nicidecum făcut cunoscut, dacă prin aceasta s-ar trezi speranțe, pe care El nu le-ar putea împlini. Tot ce a fost scris odinioară, a fost scris cu scopul ca noi să învățăm din acestea, și nu ca noi să fim dezamăgiți. De aceea vă rog, în măsura în care încă nu credeți în Domnul Isus, veniți și încredeți-vă în El. Acordați-I toată încrederea! Încredeți-vă numai în El, încredeți-vă Lui, acum, imediat!